

Bătrânul Moș Crăciun

Val

Aș fi putut să cred cu zeci de ani 'nainte,
Pe când eram copil în satul dintre vii
Și nu aveam pe-atunci ca azi atâta minte,
Că Moșul cel iubit e-un basm pentru copii,

Și nici chiar prin liceu, chiar și la facultate,
Colegi la care eu, franc, nu m-am așteptat,
Cătau sa mă convingă, cu chestii fumate,
Că Moșul nu există și nici n-a existat,

Dar n-am crezut atunci și n-am să cred vreodată',
Când pruncul ce-a adus iubirea între noi,
A fost, la Bethlehem, cu daruri așteptat
De oameni înțelepți și nu de maimuțoi,

Așa că mă gândesc, acum, la anii mei,
Cu primii ghiocei la tâmpole, cum mi-ar sta,
Vâzând cât mă iubesc, să-i mint pe nepoței
Că "Moșul" care-l știu nicicum n-ar exista...

De-aceea, când pe brazi stelute se coboară,
Copilul de demult, din satul dintre vii,
Privind nepoții azi, e sigur c-o s-apară
Bătrânul Moș Crăciun, cu daruri la copii...

Iar voi ce-ați mai nega, de răi și urâcioși
Ce-ntr-una clevețiți că "Moșu"-i basm curat,
Vă rog, pe cinstea mea, fiți oameni serioși!
Pe Moș Crăciun îl știți că este-adevărat...

E drept, bătrânul "Moș", care odinioară
Venea prin nea în zbor, din nordul depărtat,
Cu barbă, nasul roș', cu reni la sânioară,
Chiar de-i nemuritor, a mai evoluat,

E tuns, chiar mai mereu, și-i zilnic bărbierit,
De sac a și uitat, cu VISA-n portofel,
Iar nasu', v-o spun eu, mă mir cum n-ați ghicit!
E roșu câteodată, de la un păhărel,

Și când o ia la mers, ca un arac de viță,
E zvelt, nu-i cocoșat, și-atâta-i de vioi...
Îndeosebi când dă cu ochii de-o pipiță,

Dar asta... ce să mai!... rămâne între noi...

Valeriu Cercel